

[Gert Petersen]

under nogen omstændigheder vil modtage atomvåben. Er det ikke muligt? Det har jeg da altid hørt det var.

Derfor må jeg sige til hr. Lasse Budtz, at forskellen mellem vore to dagsordensforslag ikke består i, at vi er blevet mere realistiske. Vi ser bare den kendsgerning i øjnene, at der er flertal for NATO-medlemskabet i denne sal og også i befolkningen. Det er ikke det, vi ønsker at diskutere. Det er NATOs atomvåbenstrategi og Danmarks placering i den, vi ønsker at diskutere.

Ud fra disse overvejelser, som ikke er specielt realistiske, men rent banale, foreslår vi, at folketinget skal erklære her og nu, at Danmark under ingen omstændigheder, hverken i freds-, krise- eller krigstid, vil tillade atomvåben på dansk område. Det er den sætning, jeg mangler i den socialdemokratiske dagsorden. Det er, hvad socialdemokratiets formand faktisk sagde i Farum, og jeg synes, socialdemokratiet skulle besinde sig og acceptere, at den sætning også bliver gjort til Danmarks politik.

Jeg er klar over, at regeringen ikke vil acceptere det. Men vi har noteret os, at uden at der er diskussion om medlemskabet i NATO mellem de borgerlige partier og socialdemokratiet – for det vil jeg ikke gøre det til – så er der ved at komme en ganske alvorlig diskussion, og det er vi meget glade for, om, hvordan i alverden Danmark skal optræde inden for NATO. Skal vi bare løbe med, eller skal vi gå imod hele den dødsensfarlige atomoprustning og atomkrisestrategi, som har udviklet sig?

Emmert Andersen (CD):

Først vil jeg gerne takke ministeren for besvarelsen, en god, fyldig og afbalanceret besvarelse. Det er jo efterhånden ret tit, der i dette høje ting er debat om vores sikkerhedspolitik. Om sikkerheden herved er blevet gavnet, er vel tvivlsomt. Det forekommer mig, at VS' og SFs hensigt mere er at gavne sovjetiske synspunkter end Danmarks frihed.

For at forstå situationen er det vel nødvendigt at gå tilbage i tiden. I marts 1946, altså kort efter anden verdenskrig, sagde Churchill i den såkaldte Fultontale:

»Fra Stettin ved Østersøen til Trieste ved Adriaterhavet er et jerntæppe gået ned tværs over kontinentet.

Bag denne linje ligger alle hovedstæderne i de gamle stater i Central- og Østeuropa, Warszawa, Berlin, Prag, Budapest, Belgrad, Bukarest og Sofia – alle disse berømte byer og befolkningerne omkring dem befinder sig i en, hvad jeg vil kalde sovjetisk atmosfære, og de er alle på den ene eller anden måde ikke blot udsat for sovjetisk indflydelse, men i meget høj grad og i mange tilfælde endda udsat for stigende kontrol fra Moskva.«

Ja, det tør siges. Herefter blev A-pagten dannet. Danmark blev medlem i 1949, og det, vi i dag står over for, er ikke så meget atomvåbenene i sig selv – selv om vi selvfølgelig alle sammen kan være enige om, at vi alle er dybt bekymrede over den fortsatte oprustning – men mere den kendsgerning, at det drejer sig om to forskellige samfundssystemer, det totalitære sovjetiske og det frie Vestens. Den sovjetiske udenrigspolitik går ud på at sikre Warszawapagtens territorium, at konsolidere Sovjet som supermagt, at udbrede global indflydelse og at overtage lederskabet i den kommunistiske verden.

Da der er nogle stykker i Vesten, der hellere vil leve i frihed og i et demokrati end under et kommunistisk styre, har hovedparten af den vestlige verdens frie lande derfor besluttet, at vi i fællesskab gerne vil forsvare disse demokratier og friheder. Det gør vi gennem vort medlemskab af NATO. NATO er en defensiv alliance, hvis mål er at forhindre krigen. I virkeligheden er det endelige politiske mål i NATO at opnå en varig tilstand af fred.

Artikel 3 i NATO-traktaten fastslår, at medlemslandene er forpligtede til at udvikle deres individuelle muligheder for at modstå angreb og til at handle i fællesskab ved hjælp af gensidig bistand. Artikel 5 siger, at deltagerne er enige om, at et væbnet angreb mod en eller flere af dem i Europa eller Nordamerika skal betragtes som et angreb mod dem alle. Det kan ikke siges tydeligere. NATO er en defensiv alliance, og nøgleordet er solidaritet.

NATO har bevirket, at vi siden oprettelsen i 1949 ikke har haft krig. Herved er NATO i dag den største fredsbevarende faktor, vi nogen sinde har haft.

NATO har da også overvældende tilslutning i hele den danske befolkning. Ja, rent faktisk har tilslutningen aldrig nogen sinde været så stor som nu. 69 pct. i juli 1983 er